

[Hans Jacob Sørensen.]

fremtidig i Lovene skal findes den Bestemmelse, at der etableres en ret nøje Forbindelse mellem den Størrelse, Befolkningens Gennemsnitsindtægt har, og Størrelsen af den Indtægt, Tjenestemændene faar gennem deres Løn paa samme Tid.

For at finde den bedste Mulighed til at opfylde dette Krav har vi foreslaaet, at Indenrigsministeren hvert Aar inden den 1. Maj lader det statistiske Departement indhente Oplysninger fra samtlige Kommuner i Landet om de i Kommunerne boende Antal Personer over 18 Aar, gifte Kvinder undtaget, samt om den samlede Indtægt uden Forhøjelser eller Nedsættelser, hvorefter Kommuneskatten er beregnet, og at der herefter af det statistiske Departement inden den 15. Juni udregnes den gennemsnitlige aarlige Indtægt pr. Person over 18 Aar. Paa Grundlag af denne gennemsnitlige Aarsindtægts Størrelse forhøjes Tjenestemændenes Grundløn, Alderstillæg, personlige Tillæg, Honorarer, Bestillings- og Repræsentationstillæg samt fremtidige Vente- penge og Pensioner, men derimod ikke Sted- tillæg og Reguleringstillæg og særlige Ydelser, med 5 pCt., saafremt den beregnede gennemsnitlige Aarsindtægt naar 2 500 Kr., og derefter fremdeles med 5 pCt. for hver yderligere Stigning med 150 Kr. over de 2 500 Kr. Gaar Befolkningens Gennemsnitsindtægt derimod ned til 1 899 Kr., nedsættes de før nævnte Lønde- le med 5 pCt., og for hvert Fald paa 150 Kr. i gennemsnitlig Indtægt under de 1 899 Kr. foretages der en Nedsættelse paa 5 pCt.

Vi har altsaa i vore Forslag opstillet et Interval mellem Gennemsnitsindtægten paa de 1 899 Kr. og Gennemsnitsindtægten paa de 2 500 Kr. Dette Interval er selvfølgelig ikke valgt efter løst Skøn, men er bygget paa — jeg tør bruge Udtrykket — det samme Grundlag, den samme Forudsætning, man regnede med ved Opbygningen af Lønningslovene af 1931, nemlig Forudsætningen om en ret stabil økonomisk Periode uden meget store Udsving i op- eller nedad- gaaende Retning.

En saadan Periode har vi haft i Aarene 1922—30. Der har vel i denne Periode, naar undtages Aarene 1922, 1923 og 1924, været en fortsat Bevægelse i nedadgaaende Retning i Gennemsnitsindtægten, uden at denne dog har medført de store Omvæltninger i de frie Erhvervs Indtægter, en Bevægelse, der gennem de hidtil gældende Lønningsloves Reguleringbestemmelser ogsaa har været at aflæse saavel af den enkelte

Tjenestemand's Lønningsudbetaling som paa Statens Lønningskonto.

Jeg vil i denne Forbindelse gerne sige, at vi derfor ogsaa lader Reguleringstillægsbestemmelserne staa uantastede, idet vi mener, at disse Bestemmelser kan være en tilstrækkelig Regulator i de økonomisk mere normale Tider, men som før nævnt er utilstrækkelige under de store økonomiske Omvæltninger, som vi desværre er inde under i denne Tid og sandsynligvis staaer overfor.

Gennemsnitsindtægten i Aarene 1922—30 ligger efter de Tal, jeg har kunnet fremskaffe — og jeg tør regne med, at de er rigtige — saaledes: For Aaret 1922 var Gennemsnitsindtægten 2 075 Kr., for Aaret 1923 2 173 Kr., for Aaret 1924 2 318 Kr., for 1925 2 248, for 1926 1 988 Kr., for 1927 1 906 Kr., for 1928 1 909 Kr., for 1929 2 010 Kr. og for 1930 ca. 2 030 Kr. Man vil altsaa se, at i disse Aar vilde der med de nugældende Lønningslovsbestemmelser ikke være sket Forandring i de bestaaende Forhold, men Befolkningens Gennemsnitsindtægt har ogsaa i denne Periode ligget i et ret roligt Leje. Indtægtsgrænserne er de 1 906 Kr. som Lavmaal i Aaret 1927 og de 2 318 Kr. i det for Erhvervs- livet gode Aar 1924. Ser vi paa Forskellen mellem disse Aars, 1924's, Indtægt og Intervallets højeste Sats, de 2 500 Kr., er denne 182 Kr., og tager man Forskellen mellem det sidste Aars, 1930's, Indtægt og Intervallets laveste Sats, bliver den ca. 130 Kr.

Jeg har hørt fremsætte den Bemærkning om vort Forslag, at det er uheldigt, at der efter det kan blive Tilstande, hvor to Regulatorer virker paa een Gang, idet de ved deres Virkning paa een Gang kan virke meget voldsomt i op- eller nedad- gaaende Retning. Jeg ser godt, at der er Grund til nærmere at undersøge Spørgs- maalet om en Sikring af den bedst mulige Forbindelse mellem Virkningerne af de to Regulatorer og Prisforholdene, dette ogsaa baade for Tjenestemændenes og for Statens Økonomis Skyld. Vi har jo ikke ved Ud- arbejdsen af vore Forslag haft Administra- tionens Sagkundskab til Hjælp, og der kan derfor maaske være visse andre Enkeltheder, der bør rettes, men Forslagenes Idé er saa sund og god, at jeg tror, den vil blive aner- kendt saavel i Tjenestemandskredse som i den øvrige Befolkning, og faktisk er det kun gennem dens effektive Praktisering, at et virkelig Lighedsforhold mellem fastløn- nes og det frie Erhvervs Indtægter kan skabes og opretholdes, ogsaa i Tider med store økonomiske Svingninger.